

съ нѣколко платнища. Виждаше се само косата му, пълна още съ пѣсъкъ и лицето му, слабо и желто като на мъртвецъ. Когато Чаню излѣзе навънъ по работа, подигнахъ книгата му и погледътъ ми се спрѣ върху тия повторно подчертани думи: „Елате при мене всички скърбящи и обременени и азъ ще ви утеша. . .“

Излѣзоха при вратитѣ на чифлика. Огрѣна отъ слънцето, планината откриваше всички подробности на очертанията си и всички бои, съ които я пѣстрѣха сипеи, скали, поляни и гори. Ясно се виждаше и укреплението на Иджасъ: блещѣха четиритѣ пояса на теленитѣ мрежи, задъ тѣхъ кривулѣше линията на окопитѣ съ тъмнитѣ очи на амбразуритѣ, широки зѣбеха входоветѣ на казематитѣ, и най-горе, като корубитѣ на исполински костенурки, извиваха се куполитѣ на крепостнитѣ орждия.